

Spm. nr. S 2821

Til skatteministeren (9/8 99) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at fjerne den skattediskrimination, der i øjeblikket eksisterer mellem børn med almindeligt frikort og børn af enlige forsørgere med forhøjet børnebidrag?«

Begrundelse

Ifølge Danmarks Radio, Regionalen Næstved, den 6. august 1999 kl. 12.30 vil et skilsmissebarn med forhøjet børnebidrag kun få halvt så stort et frikort som børn i eksisterende ægteskaber. Det fremgik endvidere af udsendelsen, at LO's næstformand, Tine Brøndum, finder det urimeligt, at skilsmissebørn forskelsbehandles. Spørgeren ser derfor frem til, at skatteministeren sikrer en ligestilling.

Svar (18/8 99)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg er indledningsvis ikke enig i, at de gældende regler éntydigt er til ulempe for børn af fraskilte. De nuværende regler er blevet til på baggrund af mange beskattelsesretlige elementer og hensyn, som jeg vil redegøre for i det følgende.

Alle børn og unge under 18 år har et personfradrag (frikort) af samme størrelse. For 1999 udgør dette personfradrag 23.200 kr. Dette personfradrag er mindre end personfradraget for personer over 18 år, der i 1999 udgør 32.300 kr. Årsagen til, at der er to forskellige satser, er indførelsen af børnefamilieydelsen i forbindelse med skattereformen i 1987.

I skattemæssig henseende betragtes børn som selvstændige personer. Det betyder, at man allerede som barn skal betale skat af sine indtægter, i det omfang de overstiger personfradraget.

Årsagen til, at børnebidrag skal beskattes hos barnet (og ikke hos den af forældrene, barnet bor hos), er, at det er barnet, der har retligt krav på ydelsen. Det gælder, uanset om pengene forvaltes af barnet eller ej. Det er dog kun den del af bidraget, der overstiger normalbidraget, der medregnes til barnets skattepligtige indkomst.

At normalbidraget er skattefrit, skyldes sammenhængen mellem normalbidraget og det særlige børnetilskud, der bl.a. tilfalder børn, der kun har én af forældrene i live. Beløbsmæssigt

er normalbidraget og det særlige børnetilskud det samme, og begge beløb er skattefrie. Der er således økonomisk ligestilling mellem børn af fraskilte forældre, og børn, der har mistet én af forældrene. Set i det lys er der også en logisk sammenhæng i, at det i skilsmisssituationen kun er det, der ligger ud over normalbidraget (dvs. den del af bidraget, der er baseret på, at den bidragspligtige har en højere indkomst end gennemsnittet), der er skattepligtigt.

Jeg vil gerne i den sammenhæng påpege, at den nuværende skattemæssige behandling af børnebidragene er sammensat således, at den er til størst mulig fordel for barnet. Bidragsyderen har fradragsret både for normalbidrag og for bidrag, der ligger ud over normalbidraget. Barnet beskattes ikke af normalbidrag, selv om bidragsyderen har fradragsret. Og for den del af bidraget, der ligger ud over normalbidraget, er beskattningen hos barnet typisk lavere end fradragsværdien hos bidragsyderen, fordi barnet har et personfradrag. Dertil kommer, at bidraget ikke er arbejdsmarkedsbidragspligtigt og således har en større nettoværdi for barnet end f.eks. en erhvervsindkomst af samme størrelse.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Skattelovrådet, der tidligere var det organ, der havde til opgave at undersøge og vurdere skattelovgivning - på foranledning af et spørgsmål fra den daværende skatteminister i 1992 - tog hele problematikken om den skattemæssige behandling af underholdsbidrag til ægtefælle og børn i og uden for ægteskab op til overvejelse. Undersøgelsen havde til formål at klarlægge, om den skattemæssige behandling er tidssvarende.

Af den betænkning (nr. 1285 fra 1995), der blev udarbejdet over undersøgelsen, fremgår det, at det var Skattelovrådets udgangspunkt, at man principielt skattemæssigt helt bør bortse fra indkomstbeskatning hos modtageren (her barnet) af et underholdsbidrag, der blot træder i stedet for et skattefrit ophold hos yderen (her den af forældrene, som barnet ikke bor hos.)

På trods heraf måtte Skattelovrådet dog konkludere, at et bortfald af beskattningen hos bidragsmodtageren og dermed tillige bortfald af fradragsretten for en uændret bidragsstørrelse for bidragsyderen vil medføre en urimelig forøgelse af yderens skattebyrde med en deraf følgende forringelse af dennes sociale forhold. Rådet fandt, at en skatteretlig forringelse i givet fald vil skabe behov for kompensation via det socialretlige system, en kompensation, der ikke i